

När Dösjan kallar kommer man

När man nu sitter hemma och de sista två träningarna väntar, börjar man reflektera över vad som hänt under året både vad gäller sportsligt på IP men även privat. Varje gång man kommer till en ny klubb förändras livet vare sig man vill eller ej. Så även i år.

Men den största förändringen för mig i år skedde utanför fotbollen, då både min mor och far tragiskt gick bort den 15 juli. Räddningen för mig var min familj och inte minst fotbollen, min passion. Dessa har hjälpt mig något enormt för att kunna lära mig leva på ett nytt och främmande sätt. Klubben i alla dess former har varit otroligt stöttande och det tackar jag för.

Som nog de flesta vet är Dösjöbro IF min moderförening där jag spenderat ca 20år, där jag lyckades gå hela vägen igenom ungdomslagen och senare upp och gjorde ett antal matcher för A-laget.

Mycket i livet hände och jag slutade aktivt spela fotboll vid 24 års ålder.

Men kärleken till fotbollen försvann aldrig. Även om jag inte kunde spela fotboll ville jag ändå vara så delaktig jag kunde. Efter något år fick jag chansen att starta min tränarkarriär i Borstahusens BK's dåvarande juniorlag.

Snabbt kände jag ett driv i vad jag kunde åstadkomma för unga spelare och valde att fortbilda mig inom tränaryrket via "Avspark" som var det dåvarande första steget, fram till 2015 då jag i Växjö gick "UEFA A" som är den näst högsta utbildning man kan få. Och lägg därtill ett antal externa utbildningar därefter.

Under alla år med utbildningar har jag lärt mig otroligt mycket av utbildningarna men desto mer av spelare och folk runtomkring alla lag jag har varit delaktig i.

I Oktober 2018 fick jag ett oväntat samtal av nuvarande ungdomsansvarig i Dösjöbro IF. Jag fick frågan om jag var intresserad av att ta över Dösjans U19 lag över 2019.

Jag som inte ens tänkt tanken på att byta från min dåvarande klubb Häljarps IF, fick mig en tankeställare.

Detta var intressant..... Och efter många samtal med min gamle tränare som jag själv haft i många i många år (Kinta Ärvström), och ett löfte från honom att han skulle ställa upp ytterligare ett år som assisterande tränare till mig om jag skrev på för Dösjan, var beslutet inte svårt längre. Jag fick möjligheten att ge tillbaka till min moderklubb och att få jobba med den tränare som inspirerat mig till att gå in på tränarvägen. Det kommer jag alltid vara tacksam för. För det är så, när Dösjan kallar, kommer man om har hjärtat där. Så är det bara.

Mycket hade förändrats i klubben efter alla år jag varit borta. Men det mesta till det bättre. Man kan jämföra med antal aktiva i klubben när jag slutade som spelare som låg på ca 200 spelare. Till nuvarande siffran som ligger på ungefär 450! Ett jättesteg! Detta mycket p.g.a Dam och flicksidan som på ett imponerande och explosionsartat sätt satt Dösjöbro IF på fotbollskartan.

Nya spelare och nya namn skulle läras in. Vilket i varje fall inte är så lätt. Men allt går om man lägger ner tid.

För dem flesta av de yngre spelarna i klubben visste man inte riktigt vem jag var men förstod nog snabbt att jag hade ett tydligt sätt att spela fotboll på och inte minst att jag vill att spelarna ska tänka mycket själv, och tydligt veta var vi ska vinna boll och var ska anfalla ifrån.

Detta speglade vårsäsongen rätt tydligt. Tyvärr fick vi en hel del avhopp av spelare under tidig vår, men även assisterande Tony Persson fick tyvärr, p.g.a personliga själ, lämna med någon omgång kvar av vårsäsongen. Och efter ett starkt DM gick inte resultaten riktigt med oss. Vi hade svårt att anpassa och till det nya spelsättet och vi hade problem att hitta rätt i de nya positionerna. Vi lyckades skrapa ihop ynkliga 9 poäng av 30 möjliga. (2 vinster, 3 oavgjorda och 5 förluster med 9 poäng och målskillnad 13-18). Inget man stoltserar med.

I ett sådant läge är det alltid svårt att som tränare att motivera spelare till att fortsätta jobba med det vi tänk oss. Men enligt mig är det just det som är det viktigaste, att man inte avviker från sin tro.

Så kom sommaruppehållet och en stundande CUP Denmark. Vädret var på topp och spelarna verkade enormt laddade.

Till cupen fick jag och Kinta hjälp av Jörgen Fredriksson. Tidiga matcher och många vandringar mellan planerna. Men det ger också mycket tid för bonding.

Från ingenstans började vi spela som vi tränat. Rörelsemönster offensivt, rätt positioner i försvaret. Vi spelar stabilt rakt igenom utom kanske semifinalen i C-slutspelet.

I gruppen spelar vi 2st 0-0 matcher och förlorar 1 match med 0-1 (En liten fotnot i detta är att det endast gjordes 4 mål i denna gruppen! Så jämn var den) och vi blir 3:a i gruppen och ställs mot Hammarby IF i C-kvartsfinal.

I Kvartsfinalen är vi det bättre laget rakt igenom och tar också ledningen med 1-0. Lite snöpligt görs 1-1 på en konstig situation. Matchen går till straffar där vi vinner komfortabelt.

I Semifinalen är vi inte riktigt med. Laget från Norge vinner komfortabelt med 0-2.

Detta är en cup där samtliga ändå känner att vi spelar bra. Och vi ledare kan bara hålla med. Spelarna känner att detta är rätt väg att gå. Vi har börjat spela med tanke och tydlighet. Vi vet helt plötsligt hur alla rör sig i löpvägar men även försvar. Vi tränare kan bara bocka, buga och applådera spelarna för en väl utförd turnering.

Sen kom hösten.

Ett samarbete med U16 gjorde att vi kunde öka mängden spelare till våra träningar under hösten. Ett samarbete som var väsentligt för U19 hösten 2019. För detta tackar jag ödmjukast.

I och med fler spelare höjdes tempot på träningarna och vi finlipade formen. Samtliga visade järnvilja, både unga och gamla spelare.

Detta speglades i höstserien. Om man jämför vårserien med höstserien så säger det en hel del (höstserien poängfördelning: 7 vinster 0 oavgjorda och 3 förluster och slutade på 21 poäng och en fjärdeplats med målskillnad 32-21. Förlorade mot 1:an, 2:an och 3:an). Det enda laget vi verkligen inte rädde på var Eskilsminne. Vi var nära många gånger att både reducera och kvittera. Men helt klart var Eskilsminne välförtjänta vinnare denna match.

Med resultaten summerade kan jag inget annat säga än att vi är på rätt väg. Det tar allt som oftast ett halvår innan en ny tränare hunnit sätta sin prägel på laget. Allt hänger på hans/hennes förmåga att övertyga och tro på sin idé. Den måste framgå tydligt.

Det som kommer ske nu är att 10 st av årets U19 spelare kommer flyttas upp till A-laget, medans 3 spelare stannar kvar i det nya U19 laget där hela U16 truppen går upp och ska spela U19 under den

nya tränarstaben som kommer bestå av undertecknad tillsammans med Johan Bivré och Ola Martinsson.

Stort tack för i år och jag hoppas att alla liksom mig ser fram emot 2020!

Ett extra stort tack till följande:

Kinta: Det är du som inspirerat mig till att bli tränare. Och vilket år vi haft istället! Det har i år utvecklats så pass mycket att jag ser dig som min bror.

Jörgen Fredriksson: Tack för allt du gjort i bakgrunden och inte minst med CUP Denmark men även tvätten.

Tony Persson: Tack för det jobba du la ner under tiden du var i laget.

Årets upplaga av U19: Jag har lärt mig mycket av er. Och hoppas ni lärt er minst lika mycket av mig.

U16: Utan er hade U19 inte fungerat alls under hösten.

Med dessa ord vill jag önska samtliga i Dösjanfamiljen: GOD JUL OCH GOTT NYTT ÅR!